

Jørgen Horsbøl

DER ER PENGE I GOLF
&
KALLE BUMM!

noveller

Net-Bog-Klubben
(autografisk manuskript)

ISBN: 87-85062-14-6

Copyright: Jørgen Horsbøl

år: 1998

Server: Cybercity

Advarsel: Enhver erhvervs­mæssig kopiering eller overdragelse er ulovlig og vil blive retsforfulgt med krav om erstatning.

Print-on-demand må kun forhandles af forhandlere, der er autoriseret af Kunstbiblioteket.

Antal sider: 22

DER ER PENGE I GOLF

Da golf ikke går ud på at skade modstanderen og hverken er forbundet med umenneskelige anstrengelser eller direkte livsfare, er det den sportsgren, jeg gennem årene har fulgt med største interesse.

Selv om jeg indtil for nylig aldrig har slået til en golfbold, er jeg gang på gang i lænestolen foran fjernsynet blevet forvandlet til en af stjernerne, der elegant klædt og med en kvindelig caddie i tilbørlig afstand bag sig slentrer op mod attende hul, hvor jeg vinder matchen ved at lave en eagle.

Desværre bliver jeg af og til vækket af min kone, inden jeg når at kaste min bold ud til de jublende tilskuere.

Og nu - efter at være blevet bedstefar - er jeg begyndt at tjene penge på denne noble sport. Det er ikke et beløb, der gør det muligt for mig at holde eget jettfly, men vi har fået ny bil og rejser på ferie et par gange om året. Forklaringen kommer her!

.....

Vi bor langt ude på landet. Min kone passer haven, mens jeg tager mig af de resterende tre tønder land, hvor min lille flok får sørger for, at det enkelte steder er muligt at se op over græs og ukrudt. Barnebarnet Mads og hans legekammerater laver stierne i den afvekslende og meget vilkårlige beplantning.

Længst væk fra stuehuset og næsten nede ved den store sø, ender vores grund i en spids, hvor der er temmelig fugtigt, så dér er en tæt og ret høj bevoksning af især hyldebuske og piletræer.

Det var dette område, der var skyld i, at vi en dag fik brev fra et konsortium inde fra byen.

De skrev kort og godt, at man havde tænkt sig at anlægge en golfbane, som blandt andet skulle grænse op til vores grund, og at man var interesseret i at købe vores halve tønde land nede ved søen.

De ville betale kontant og nævnte en sum, der bevirkede, at min kone igen begyndte at tale om den pels, hendes søster havde fået sidste år.

Men! Jeg kan være en stædig rad. Jeg svarede, at uanset beløbets størrelse, kunne jeg ikke købe så meget som en skovfuld jord af os.

Der gik en hel måned, hvor min kone undgik at servere en eneste af mine livretter. Men i dag indrømmer hun blankt - og det skal der noget til - at for én gangs skyld havde fatter haft ret!

.....

Allerede året efter kunne vi glæde os over, at vi var blevet naboer til en stor og smukt anlagt golfbane med atten huller.

Uden om den halve tønde land, vi ikke ville sælge, havde klubben med vores tilladelse rejst et kønt, højt stengærde med skilte, hvorpå der stod, at det var strengt forbudt at hente bolde eller bevæge sig ind på vores område.

Jeg kunne godt lide at stå nede ved spidsen af min grund og betragte golfspillet. Hul nummer otte kunne overses derfra i hele sin længde. Det var et par fire hul på 351 meter. Den rette linje fra tee-sted til green gik gennem mine hyldebuske og høje piletræer, men for at undgå, at boldene endte der, slog fairway ud for mit domæne en bue ned mod søen.

En dag, da jeg skulle ned og se på golf, gik Mads med. Da vi næsten var nået frem, hørte jeg en raslen i bladene over os, lige inden Mads udbrød: "Av, for hævlede bedstefar!"

Han havde fået en golfbold i hovedet.

"Må jeg godt beholde den bedstefar?"

“Selvfølgelig må du det,” svarede jeg helt lettet over, at der ingen skade var sket. Han puttede den stolt i lommen.

Da vi lidt efter stod nede ved gærdet, spurgte Mads, om han måtte lede efter golfbolde, mens jeg så på spillet. Det gav jeg ham selvfølgelig lov til.

Der var ikke ret mange ude at spille golf den dag, men jeg nød naturen og min pige, og mens Mads puslede rundt i kratet et stykke bag mig, satte jeg mig godt til rette oppe på gærdet med ryggen mod et træ.

“Jeg løber lige hjem til bedstemor og henter en pose,” råbte Mads, da der var gået et stykke tid.

“Ja, gør du det min dreng,” svarede jeg og døsede hen igen.

“Bedstefar, bedstefar!” Jeg vågnede med et sæt og var nær faldet ned fra gærdet. “Bedstefar, må jeg låne din hue?”

“Min hue?” Nu var jeg næsten vågen.

“Ja, de kan ikke være i posen!”

“Hvad kan ikke være i posen?”

“Golfboldene!”

Nu var jeg helt vågen. Et øjeblik efter var jeg henne hos mit barnebarn. Han havde fundet 42 golfbolde!

“Ole finder også golfbolde, men han finder ikke så mange som os to,” fortalte Mads mig stolt på hjemvejen.

Senere på dagen bekræftede naboens Ole, at han fandt nogle få bolde om dagen på den del af deres mark, som lå ud til golfbanen, og at golfspillerne, der kørte forbi deres og vores hus på vej til golfbanen, betalte 5 kroner for alle de bolde, han kunne finde.

“Men,” sagde han, og så helt misundeligt ned mod vores trekant, der strakte sig ud på golfbanen. “Jeres jord ligger meget bedre.”

Dagen efter lavede Mads og jeg en aftale. Alle de bolde, der blev fundet på min jord, tilhørte mig. Til gengæld fik han en ny cykel.

Det lille skilt med golfbolde til salg, som jeg satte op ved vejen, gav hurtigt resultat. De 42 bolde blev solgt næsten med det samme, så jeg havde kun skiltet oppe, når jeg havde oparbejdet et lager.

I begyndelsen var det nærmest for tidsfordriv, jeg ledte efter golfbolde, for det var ret begrænset, hvad der landede på min grund af omtalte slags.

Selv om det er svært at ramme en golfbold og oven i købet have nogenlunde kontrol over i hvad retning, den derefter bevæger sig, skulle man være temmelig tumpet for at få den til at havne inde hos mig.

Men, livet har sine lyspunkter. Iver onsdag havde klubben en dag for begyndere med en erfaren spiller som holdkaptajn. Det var disse lærerige matcher, der var skyld i, at jeg ikke opgav min golfboldopsamlertilværelse, for disse prægtige mennesker, der deltog i ovennævnte matcher, havde en vidunderlig evne til at få den lille kugle til at lande de mærkværdigste steder ... Blandt andet på min grund!

.....
Det var tre svenske gæstespillere og en bemærkning fra mit barnebarn, der for alvor satte gang i forretningen.

Jeg havde anskaffet mig en kikkert. I den kunne jeg en formiddag se tre spillere på vej til tee-stedet på hul otte.

Den første gjorde sig klar. Han måtte enten være meget rutineret eller dybt åndssvag, for det var tydeligt at se, han ville forsøge at slå bolden over min bevoksning og gå direkte mod greenen.

Han slog. Bolden blev større og større. Mads og jeg dukkede os. "Rasle, rasle plump!" Mads samlede bolden op!

Minsandten! om ikke også nummer to forsøgte at gå den direkte vej. Han ramte gærdet, og bolden sprang den rigtige vej ... Ind til os.

Nu skulle man tro, at ordsproget "Man bliver klog af skade" var kommet den tredje svensker i hu, men der er også en talemåde, der lidt omskrevet lyder: "Den sidste svensker er ikke født endnu." Så sigtet blev igen rettet ind som de to foregående gange.

Han tog ikke lige frem, så løb - men, næsten! ... Og, så kom bolden susende!

"Bedstefar, den fes lige igennem," udbrød Mads, da vi et øjeblik efter rejste os.

Det måtte jeg desværre give ham ret i. Der havde været så meget kraft i slaget, at bladene ikke standsede bolden.

Jeg kunne ikke se, hvor den var landt, for inden den lille komet forlod vores luftrom, havde den slået en gren og forandret retning.

De to første svenskere slog deres brøde om. Denne gang var de usportslige nok til at spille langt uden om os. Derefter begyndte de alle tre at lede efter den sidste bold.

Det opgav de hurtigt, men inden de drog videre, hørte vi fra vores skjul en hel del mindre pæne svenske ord om stengærder og høje træer.

Da vi lidt efter drog hjemad, lød det eftertænksomt fra Mads: "Hvis træerne ikke var så høje, var der nok nogle flere ingdioter, der ville prøve at slå deres bolde over dem."

Jeg skulle lige til at forklare ham, at for det første hed det ikke ingdioter, og for det andet var det ikke pænt at ... Da det geniale i hans tankegang gik op for mig - Den dreng ville bestemt ende som noget stort!

Da vi havde spist frokost, gik jeg i gang med motorsav og grensaks. Det var et større arbejde, end jeg havde ventet,

men hen under aften næste dag var jeg færdig. Luftrummet over min lille skov var blevet større.

Der gik nogle dage, inden det gik op for spillerne, at det var blevet muligt at skyde genvej på hul otte - Det var ikke uden risiko. Det blev mange af dem klar over, men lykkedes det, var der point at hente.

De mere kloge luftrøvere som regel på de mindre kloge. Det var værdige modstandere, jeg var oppe imod.

Det tog sin tid, inden jeg lærte at trimme bevoksningen til den rigtige højde og tæthed. Men efterhånden lærte jeg at tilpasse sværhedsgraden sådan, at godt og vel halvdelen af spillerne valgte at gå den direkte vej mod greenen.

Det var ikke kun de dygtige spillere, der lod sig friste til at rette sigtet ind over mit landbrude. Det gjorde også mange af de mindre rutinerede. Men takikken var forskellig.

Elitespillerne prøvede at slå over direkte fra tee-stedet, mens de mindre rutinerede først prøvede at komme over i deres andet slag.

Begynderne var derimod ikke til at regne med. De havde hverken tak eller tik, men kunne finde på at sende bolden - hvis de ramte den - i alle mulige retninger. Enkelte af dem kunde endog finde på at skyde bagud!

Mads og jeg kom til at holde meget af vores golfbane. Vi fik hurtigt et godt forhold til langt de fleste af medlemmerne. Min kone var mere reserveret. Hun kunne ikke lide, at jeg - som hun sagde - solgte dem deres egne bolde tilbage. Men da hun opdagede, at det tog de som en helt naturlig ting, og at det gav øget velstand til huset, overgav hun sig.

.....

Det var stegt flæsk med persillesovs, bankekød med kartoffelmos, kræmmerhuse med flødeskum og alle mine andre liv-

retter, der var årsag til, at jeg ikke kom til at tjene endnu flere penge som golfboldopsamler.

En kone har nogle særdeles effektive våben, hvis hun vil tryne sin mand! Det gjorde min bedre halvdel om morgenen den 6. juni forrige år.

Det var sådan set Mads, der indirekte var skyld i, at jeg nær var kommet på blåtæktur. En dag, da vi ledte efter bolde, havde han sagt: "Bedstefar, nu var der igen en bold, der fes gennem bladene uden at falde ned her!" Jeg skulle lige til at påtale hans ordvalg, men så var det, jeg fik ideen!

Tidlig næste morgen stod jeg på en stige og var i fuld gang med at spænde fiskenet ud mellem de højeste træstammer nede ved stengærdet.

"Hvad i alverden laver du helt ubrope?" Det var min kone, der stod neden for stigen.

"Øh!" fik jeg fremstammet. "Jeg gør bare Viggo en tjeneste." - Han er vores nabo, og har fiskeretten i søen.

"Og hvad går så den tjeneste ud på?"

"Øh, Ikke noget særligt. Jeg har lovet ham at hænge hans net til tørre."

"Sig mig engang, har I tænkt jer at fange flyvefisk?"

"Bestemt ikke," svarede jeg helt lettet over, at jeg ikke behøvede at ransage min hjerne for at svare på det spørgsmål.

"Jeg ved udmærket godt, hvad det er, du vil fange," sagde min kone med denne sukkersøde stemme, som ikke lovede godt. "Men! hvis du ikke omgående piller de net ned igen, så kan du fremover selv lave din mad!" Og væk var hun!

Jeg kendte hende godt nok til at vide, at hun ikke lige frem ville lade mig dø af sult. Men jeg kendte hende også godt nok til at være klar over, at hvis jeg ikke makkede ret, ville jeg tabe mindst ti kilo de næste par måneder.

Valget mellem ussel mammon og blandt andet oksesteg med krøllet, faldt mig ikke svært. I løbet af kort tid hængte fiskene i en kasse igen inderst inde i redskabsrummet.

Om aftenen fik vi brunkål med flæsk, og bagefter æbleskiver med solbærsyltetøj. Mads udbød begejstret - med munden propfuld af mad - at det smagte hævledes godt.! Det indbragte ham en overhaling fra husets frue. Det havde han rigtig godt af. Jeg fik tid på en cigar. Livet var dejligt!

.....

Jeg opholder mig tit på det gamle stengærdet, så jeg har efterhånden fået en fornemmelse af, hvad spillet går ud på.

Golfspillerne kommer fra alle samfundslag. Jeg har lært mange af dem at kende. Både på godt og ondt - men absolut mest, hvad angår det første.

Heldigvis er det mange år siden, det kun var overklassen - føj, for et dumt ord! - der havde råd til at slå til en golfbold.

Der er en af spillerne, der står mig særlig nær. Det er Erna! Hun er klubmester i jord- og luftslag. Når hun endelig får ram på bolden, har alt, hvad der befinder sig inden for en radius af godt hundrede meter en chance for at blive ramt.

Det er årsagen til, at hun som regel spiller alene og altid har masser af plads omkring sig. Det tager hun ikke så tungt.

Erna er en venlig og munter sjæl, der hurtigt kommer i kontakt med folk ... Men, når hun svinger sin golfklub, er der mord i hendes øjne - Alt og alle flygter!

Da Erna er et unikum i at ramme ved siden af, er hun også den, der sender flest bolde ind til mig. Det forøger imidlertid ikke min velstand, for hun er den eneste af golfspillerne, der har partoutkort til gratis at bevæge sig ind på mit område og hente sine vildfarne bolde.

En dag, da jeg og Mads stod nede ved stengærde og så på golf, kunne vi se, at Erna var på vej. Det fortalte de græstørv, som kom flyvende op ude i det fjerne.

Mads og jeg var de eneste, som turde være i nærheden af Erna, mens hun havde en golfkølle i hånden - Det er rart med et stengærde!

Da hun kom hen til os, hilste vi på hinanden. Vi talte lidt om naturen og det dejlige vejr. "Tusinde tak for dit råd lille ven!" sagde hun til afsked og rakte Mads en plade chokolade. "Du kan se, det har hjulpet på mit spil - Farvel, farvel!" Og så drog hun videre for at myrde nogle flere tørv.

Den sidste bemærkning gjorde mig så forbløffet og eftertænksom, at jeg ikke nåede at blive deltager i chokolade orgiet.

"Har du givet den røde dame et råd?"

"Ja," svarede Mads stolt, mens han sank den sidste rest af chokoladen. "Nu kommer damens bold ikke mere ud i dem dér oppe ved siden af flaget med sand i."

"De hedder bunkers," forklarede jeg ham. "Og hvorfor kommer damens bold ikke mere i bunkers?"

"Fordi du har sagt det!"

"Det er noget sludder, det har jeg aldrig sagt!"

"Jo, du har fortalt mig, at hener aldrig rammer det, hun sigter efter!"

Jeg måtte nødtvunget indrømme, at det sidste var sandt nok.

"Hvad har du sagt til damen, siden hun giver dig chokolade?"

"Jeg sagde bare til hener, at hun skulle sigte efter de der bunker, for så ville bolden ikke komme ned i dem!"

.....

Da det var holdt op med at klukke i mit mellemgulv, roste jeg Mads og fortalte ham, at det var et ualmindeligt godt råd, han havde givet damen Lidt efter var en stolt bedstefar på vej hjem til frokosten med en varm chokoladehånd i sin.

KALLE BUMM!

Bedstefar og jeg sad en eftermiddag på et hyttefad nede ved havnen og lavede sønnebage af solens stråler, mens vi lavede absolut ingen ting. Jeg har ikke været ret gammel, for det var før bedstefar blev pensioneret.

Der kom en politifolkemand. Den gjorde holdt ud for os, og de to betjente stod ud og hilste ... Deres hænder forsvandt et øjeblik i bedstefars næve. Jeg fik et klap på skulderen.

Selv om de kom fra Rudekøbing, kendte de havnefogeden i Fjordby ... Hvem gjorde ikke det! De satte sig ned, og lidt efter gik snakken.

I de sidste par dage, var der blevet sprængt nogle store sten i luften på nordsiden af øen. Der var nogle, der havde klaget over støjen, men nu havde betjentene fået talt parterne til rette, så de to politifolk kunne med god samvittighed tage med næste færge hjem til Langeland.

Alt dette er sket for snart en menneskealder siden, men jeg behøver blot at lukke øjnene for at opleve det hele igen - Lugten af tørfisk og tjære, en fiskekutters monoton dunken ude bag pynten, mågeskrigene fra den yderste mole og betjentenes skiftende ansigtsudtryk, mens de lyttede til bedstefar ... For da han havde hørt om stensprængningen, fik han det underfundige og eftertænksomme udtryk i øjnene, som gjorde, at jeg forventningsfuldt satte mig til rette og lod blikket gå på langfart ud mod horisonten.

Bedstefar rømmede sig et par gange og strøg med højrehånden langsomt ned gennem skægget ... Og så kom historien om bornholmeren, hans makker Bill, deres franske kok og "Kalle Bumm!"

I vore dage, kan man ikke købe et kanonslag med drøn i, og det er selvfølgelig kun godt, for sprængstof er noget farligt stads, som skal omgås med varsomhed. Men det tænkte man ikke nok over dengang jeg var dreng ... Det er et helt under, at man stadig har ti fingre!

Jeg husker en nytårs aften, hvor jeg skød det nye år ind sammen med Lars og Fister. Vi havde et helt arsenal af skrubbudser, kinesere, raketter, sole og kanonslag.

Det var en fornøjelig og ikke mindst spændende aften, for engang imellem måtte vi spurve af sted med en arrig person i hælende ... Men vi kunne løbe stærkt og kendte alle smutvejene!

Til sidst havde vi kun det største af kanonslagene tilbage. Det havde kostet en mindre forhaue, så det skulle bruges med omtanke.

Valget faldt på bornholmeren, som boede i et lille stråtækt hus nede ved skovbrynet. Der var ingen, der rigtig kendte ham. Han var tilflytter og blev betragtet som en særling. Jeg havde kun set ham nogle få gange, når han var nede i byen for at handle. Han vrikkede sig frem. Det var som om hans ben på skift nægtede at flytte den mægtige krop over dem.

Håret var hvidt, og de buskede øjenbryn havde samme farve. Fra venstre ører og helt ned mod hagen var der et bredt, mørkt ar.

De fleste i byen, og især os børn, var lidt bange for ham. Men, man skal være forsigtig med at dømme folk efter det ydre ... Det skulle vi snart opdage!

Mit hjerte slog hurtigere og hurtigere, jo nærmere vi kom bornholmerens hus. Gennem hækken kunne vi se, der var lys i stuen. Gardinet var trukket for, men man kunne svagt ane omridset af en stor skygge.

Med en frydefuld blanding af angst og spænding, tog jeg forsigtigt kanonslaget frem. Den første tændstik gik ud, men ikke den anden. Den blågule flamme begyndte hvæsende at fortære luntens træ, mens den arbejdede sig frem mod sit mål - Jeg kastede kanonslaget i en bue ind over hækken ... Det landede lige neden for vinduet ... Så spænedes vi!

Men! Der kom ikke noget brag. Natten blev ikke sønderflænget af noget drøn. Tværtimod ... Stilheden lagde sig som en dyne over os.

Vi stod stille et stykke tid, inden vi langsomt sneg os tilbage. Kanonslaget lå lige under vinduet. For enden af det, der hvor resten af luntens sad, nåede vi lige at se en tynd røgspirral forsvinde op i ratten.

Da der var gået et par minutter, køb jeg gennem et hul i hækken og hen mod kanonslaget. Jeg så et øjeblik på det, inden jeg åbnede hånden for at samle det op ... Lige da jeg skulle lukke hånden om det, lød der et brøl bag mig. Jeg sprang for livet. Det samme gjorde Lars og Fister. Men jeg slap ikke væk. Jeg blev grebet i nakkeskindet, som en anden kattekilling og båret hen til husets dør. Det var bornholmeren. Jeg var rædselslagen!

Han løftede mig op i strakt arm, men nåede ikke at sige noget, for der lød to stemmer bag ham. Det var Lars og Fister, der var vendt tilbage.

"Vi var alle tre lige gode om det," sagde de i munden på hinanden.

Bornholmeren satte mig ned på jorden igen, men slap ikke sit tag. Han vendte sig mod dem, og så undrende på dem. Nu har jeg sgu aldrig hørt mage, men kom med ind i hytten, og det i en fart!"

Han gik i spidsen med mig i kraven. Fister og Lars fulgte efter.

“Luk døren og sæt jer ned,” sagde han helt roligt og slap mig. Vi satte os i hver sin stol ved et gammelt rundt bord med voksduk på.

“Det var et øjeblik,” sagde han og forsvandt ud ad en dør. Et øjeblik kan føles meget langt. Vi var bestemt ikke trygge ved situationen, men det lattede noget, da han endelig kom tilbage med en stor kande saftvand, fire krus og nogle småkager.

“Spis og drik,” sagde han. “Det er, hvad huset formår. Men når vi er færdige, skal jeg have en snak med dig,” sagde han og så alvorligt over på mig.

Fister og Lars gentog igen, at vi var lige gode om det alle tre. Men jeg sagde, at jeg var den mest skyldige, for det var mig, der havde kastet kanonslaget.

“Jeg skal ikke holde jer på pinebænken længere,” sagde bornholmeren lidt efter. Han havde røde øjne og begyndte at le, så arret på kinden blev helt rynket. “Jeg kan godt lide, at I ikke skyder skylden på hinanden, og at I ikke stikker af, når en ven er i nød. Jeg blev godt gal i skralden for lidt siden, men I er desværre ikke klar over, hvorfor jeg blev gal.

Det er ikke fordi, I skyder en hel masse fyrværkeri af nytårs aften - tværtimod, for der er ikke mange, der har ruttet så meget sprængstof af som jeg. ... Men,” fortsatte han og så alvorligt over på mig. “Du opførte dig for lidt siden, som om du havde jord i hovedet!

Man må ALDRIG vende tilbage til et kanonslag, eller noget som helst andet sprængstof, hvor luntens tilsyneladende har svigtet, for der findes ikke noget mere infamt end en lunte! ... Den kan lade som om, den er udbrændt og total død, og alligevel ligger der en lille gnist gemt i den og venter kun på, at en dumrian som dig skal komme i nærheden ... Og så! ... BANG!”

Lidt efter strakte bornholmeren sig, mens han sagde: "Det er snart sengetid. Men I skal lige have en historie, inden I stikker hjemad. Kan I nå det, uden at jeres forældre bliver nervøse for jer?"

Vi forsikrede, at det kunne vi sagtens og satte os godt til rette.

Bornholmeren lænede sig tilbage, foldede hænderne bag nakken, lagde benene op på bordet og så begyndte han at fortælle:

Dengang jeg havde aflyst min værnepligt, fortsatte jeg tre år som underofficer og fik en uddannelse som minor. Det vil sige, jeg lærte om, hvordan man behandler og bruger sprængstoffer og om, hvordan man uskadeliggør dem.

Da jeg var færdig med militæret rejste jeg til Canada. Jeg fik hurtigt arbejde i et stort mineselskab. Der kom jeg til at arbejde sammen med Bill. Han var chef for sprængningsholdet. Jeg lærte en masse af ham, og selv om han var 20 år ældre end mig, var vi snart næsten uadskillige.

Efter godt et års arbejde i mineselskabet, sagde Bill og jeg vores job op og startede for os selv. Der var nok at lave. Vi arbejdede næsten over hele Canada og tjente mange penge. Vores hjem var en stor lastbil, og i den havde vi også vores sprængstof.

I starten havde vi alle mulige opgaver. Vi sprængte træstammer fri, som havde kilet sig fast i flodens sving på deres vej ned til savværket. Og vi sprængte sten og klipper i stykker på farmernes jorder.

Vi påtog os alt, hvad der havde med sprængning at gøre. Vores speciale var gamle skorsten. Uanset hvor høje de var, kunne Bill og jeg få dem til at falde præcis der, hvor vi ønskede.

Efter et stykke tids forløb, fik vi et langtids job oppe i det nordlige Canada. Der skulle sprænges og graves en jernbanetunnel. Det var et stort projekt. Jernbaneselskabet havde hyret over 700 mand. Bill og jeg var de eneste sprængstofeksperter. Vi havde givet et fast tilbud på arbejdet, så vi var bedre lønnet end selskabets egne ingeniører.

Det var et ansvarfuldt arbejde, men vi blev ikke overanstrengt fysisk, for vi havde folk til at fjerne alt det, vi sprængte bort.

Vi havde lejet en lille hytte inde i en nærliggende skov. Den var bygget af træer og græstørv. Taget var fladt, og midt i det ragede en stor skorsten op. Der var altid ild i kakkelovnen, for det var sidst på året og koldt af h..... til!

Bill og jeg var ikke særlig skruppe til det med madlavning og rengøring, så vi annoncerede efter en altnuligmand i den lokale avis.

Der var kun én ansøger til stillingen. Han hed Jean og var en lille bleg franskmand med mustage og sort hår, som var delt af en midterskildning og glinsede af pomade. Hvordan han var havnet her oppe i ødemærken, var os en gåde, for han lignede mest en stilfærdig kontormand.

Vi var lidt betænkelige ved at antage ham, han skulle have fri kost og logi, og han forlangte temmelig meget i løn, men da han som sagt var den eneste ansøger, fik han stillingen.

Det skulle hurtigt vise sig, at vi på et bestemt punkt havde været mere end almindelig heldige med vores nye arbejdskraft.

Jean havde en fortid som kok på nogle af Frankrigs bedste spisesteder, så når det var fyraften, og de andre drog hjem for at spise en gang saltet flæsk med bønner eller en gang brødsuppe, ventede Jean os med mindst tre retter mad.

Menuen efter en ganske almindelig arbejdsdag kunne for eksempel være: Consommè Princesse, Filet de boeuf Godard og til dessert Sorbets au porto Doré.

Det var ikke nogen almindelig kok, vi havde antaget. Jean var kunstner i et køkken - Et gastronomisk geni!

De fleste kunstnere har deres særheder, og det havde vores lille franskmand bestemt også. Han var en godmodig og naiv sjæl, men absolut ikke fejlfri.

Jean var for eksempel ikke til at drive ud af sengen om morgenen, selv om aftalen var, at han skulle sørge for, at der var varmt i hytten døgnet rundt, og at morgenmaden stod på bordet, når Bill og jeg havde gjort morgentoilette.

Da vi vidste, at der hver dag ventede os et festmåltid, når vi vente hjem efter dagens dør, så vi som regel gennem fingre med, at vi hver morgen bogstaveligt talt skulle smide Jean ud af sengen for at få liv i ham.

Men så skete det en dag, at vi ikke på nogen måde kunne få Jean losset ud af sengen. Han havde været ude hele natten sammen med vores nabo, som var svensk og hed Kalle.

Ilden var gået ud i kakkelovnen. Det var kørt som bare fanden. Bill og jeg måtte selv tænde op og lave morgenmad, så vi var temmelig sure på vores højt storkende chefkok.

Da vi var færdige til at gå, fik jeg en ide. Bill var straks med. Og mens jeg hentede en stang dynamit ude i skuret, fik han med stort besvær rusket liv i sovetrynen.

Da Jean endelig fik det ene øje åbnet, stod jeg foran ham med en stor stang dynamit i min højre hånd. Bill åbnede lågen til kakkelovnen. Ilden blussede lystigt derinde, og nu og da lod en flamme sin arm flakke søgende ud i rummet.

Bill og jeg gik baglæns hen mod den åbne dør ... Jean havde pludselig fået to øjne - To meget store øjne! ... Han så ikke spor søvrig ud!

Jeg svungede hånden med dens indhold frem og tilbage nogle gange for at få det rigtige sigte mod den åbne kakkelovns-låge, inden jeg med et elegant underhåndskast sendte dynamitstangen gennem åbningen og ned i flammehavet ... Så spændte Bill og jeg ud ad døren, som vi smækkede i efter os.

Brøkdelen af sekunder efter, at Bill og jeg havde forladt hytten, lød der et brag, da vores chefkok kun iført nattøje og lange underbukser gennembrød hyttens bagvæg og forsvandt i en byge af sne ud mellem træerne og op over bakken.

Bill og jeg havde ikke særlig travlt, da vi først var nået ud. Vi stoppede op med det samme og nød synet af den hastigt forsvindende Jean ... Han flygtede fra en dommedagsekspllosion (troede han), men Bill og jeg vidste bedre!

Dynamit er noget underligt noget. Hvis den er forsynet med en tændsats, så havde en stang af den størrelse, som lige var forsvundet ned i vores kakkelovn bevirket, at vi alle tre samt hytten, omgående havde været på vej mod månen.

Men uden tændsats brænder en stang dynamit lige så fredeligt som et stearinlys ... Og tændsatsen havde jeg selvfølgelig fjernet inden Jeans morgenvækning.

Det var med noget blandede følelse, at vi tog under aften vendte hjem efter dagens arbejde, men da vi nærmede os hytten, blev vi klar over, at vores kok havde tilgivet os ... Det fortalte den duft, som skorstenen og lidt efter vores døråbningen modtog os med.

Og da vi senere nød Jeans kogekunst og lod den tempererede rødvin blande sig med den cognacmarinerede elskylmørbrad var alt idyl og tilgivelse.

—

Katastrofen skete nogle få uger efter. Jean havde fredag og var gået over for at besøge vores svenske nabo Kalle, der boede tre kilometer længere inde i skoven.

Dette besøg resulterede i, at områdets pelsjægere, guldgravere, indianere og andet godtfolk fremover altid omtalte vores nabo som: "Kalle Bum!"

Da Jean trådte ind i Kalles hytte, sad svenskeren med begge hænder om sit haglgevær. Munden var presset op mod ganen, og i den anden ende var højre fods storetå parat til affyring. Kalle havde taget strømpen af for at få bedre kontakt med aftrækkeren.

"Hvis jeg var dig, ville jeg vaske tæer først!" sagde Jean og så med væmmelse på Kalles fod.

Den udtalelse kom bag på svenskeren, så han satte haglsprederen fra sig og sagde fornærmet, at når han havde besluttet sig til at sige denne verden farvel på grund af en svigefuld kvinde, så skulle en lille dum frædende franskmand ikke komme her og blande sig i hans personlige hygiejne.

Den tyggede Jean lidt på, inden han svarede, at det godt kunne være, det ikke var strengt nødvendigt at forlade tilværelsen med rene tæer. Men han syntes i hvert fald, det var synd at svine hele det pæne loft til med indholdet af Kalles hoved.

Nu var det Kalles tur til at udtale sig. Han var ikke svensker uden grund, så han foreslog, at de tog sig en "liten sup!" for at klare begreberne.

Jean var absolut modtagelig for gode forslag, så lidt efter sad de med en dunk hjemmebrændt spiritus mellem sig.

Efterhånden som det svandt i dunken glemte selvmordskandidaten alt om svigefulde kvinder og andre fortrædeligheder.

Det var ikke Kalles skyld, de ikke tømte dunken for dens indhold, men Jean insisterede på at komme hjem, inden det blev alt for sent. Han havde ikke glemt, hvordan det gik, da han sidst sov oven sig.

Kalle ville absolut følge Jean hjem. Franskmanden tog med glæde imod tilbudet, for han så ulve og bjørne bag hvert et træ.

Svenskeren kastede et længselsfuldt blik hen mod den halvfylde dunk, inden han tog haglbøssen over skulderen, og de begav sig ud i sneen.

Da de nåede hen i nærheden af vores hytte, begyndte Kalle igen at tale om troløse kvinder. Han ville skyde sig, når han nåede hjem, betroede han sin ven.

Jean prøvede at tale Kalle fra det, men der var ikke noget at gøre, garanterede svenskeren. Han ville sige denne verden og dens troløse kvinder farvel for evigt, lige så snart han kom hjem.

Den lille franskmand havde ikke drukket så meget som Kalle, og den klare frostluft havde gjort ham næsten ædru. Så han fik en god ide ... Troede han!

“Hvorfor bruger du ikke dynamit?” spurgte Jean, da de var kommet helt hen til vores hytte. Det er meget mere effektivt end et skud hagl, og så sviner du ikke loftet til. Her inde i skuret, er der dynamit nok til at sprænge et helt bjerg i luften!”

Det med loftet gjorde et vist indtryk på Kalle. Han havde lige malet det, så han lod sig overtale til at bruge sprængstofmetoden.

Dynamitten lå i bundter med seks stænger i hver, og selv om Jean forsikrede, at én stang var rigeligt til at sende en hel ladning svenskere til de evige jagtmarker, endte det med, at

Jean måtte af med to bundter sprængstof i bytte for Kalles haglgevær.

Og mens svenskeren drog mod hjemmet, faldt Jean i søvn med et veltillids smil om læberne i den tro, at han lige havde reddet et menneskes liv ... Den dag, hvor han troede, vi ville sprænge ham i luften, havde Bill og jeg jo forklaret ham, at dynamitpatronen, vi havde smidt ind i kakkelovnen, havde brændt ud så fredeligt som et stearinlys ... Men vi havde glemt at fortælle, at det var fordi, tændsatsen var fjernet! ... Det var de ikke på Kalles tolv dynamitstænger!

Da Kalle kom hjem, var ilden næsten gået ud. Han lagde mere brænde i kakkelovnen. Lidt efter sad han i sin lænestol. Sprængstoffet lå foran ham på bordet ved siden af dunken med spiritus. Der bredte sig efterhånden en behagelig varme ud i rummet. Radiogramofonen, som kunne tage 12 plader af gangen, spillede harmonikamusik.

Fem grammofonplader og en hel del spiritus senere sang Kalle med på sit hjemlands sange, mens han vuggede i takt til musikken. Han var lige ved at fortryde, han havde besluttet sig til at forlade denne verden.

“Gad vide, om de spiller på harmonika, der hvor jeg skal hen?” tænkte han, idet han skænkede det sidste af dunkens indhold op i sit glas.

Da det var tømt, rejste han sig op. Han åbnede lågen til kakkelovnen og tog de to bundter med sprængstof ... Kalle så lidt bekymret op på loftet, inden han lod dynamitten forsvinde ind i flammerne.

Aldrig før er sangen om Sorte Rudolf blevet afbrudt så hurtigt! ... Aldrig før er en fransk kok blevet vågen på kortere tid! ... I Dawson City, der ligger over tyve kilometer fra det sted,

hvor Kalles hytte bestemt ikke ligger mere, brækkede tre mennesker benene, da de faldt ud af sengen ... Og glimtet kunne ses over hele det nordlige Canada!

Her sluttede bedstefar fortællingen ... Troede han, men da han så tvivlen i vores ansigter, lavede han slutningen lidt om og tilføjede: "Det var i hvert fald et ordentligt glimt og et stort skrald, det gav da Kalle for til himmels!"